

L'ODISSEA

DE LES NOSTRES VIDES — Creació de Jacobo Pallarés

Coproducció de Teatro de lo Inestable i Espai Rambleta _____

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport

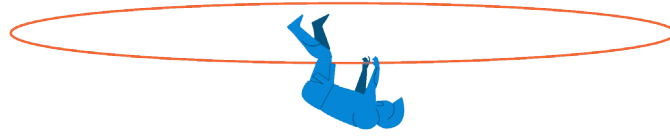
TOTS
A UNA
VELA

INSTITUT
VALENCIÀ
DE CULTURA

AJUNTAMENT
DE VALÈNCIA

SINOPSI

La història de redempció d'un home blanc occidental. Un home que s'ofega en una mar plagada de guerres i morts. Un Ulisses que ens anirà presentant la seua especial redempció per tots els conflictes que han causat les seues accions.

Un home alienat per la lectura de l'últim llibre que palpita encara en la tauleta de nit: l'Odissea. No pot parar de llegir-la. Una vegada i una altra. Viu en ella i a través d'ella. Aquests pensaments contaminats per l'Odissea el visiten hui, en l'aniversari del seu fill. Setze anys ja. Les preguntes són unes altres, encara que siguen les mateixes. Assegut davant la casa, s'adona que l'ha abandonat pel treball, per la responsabilitat d'una empresa, d'un projecte, d'un desig, d'un viatge iniciàtic. Reviu els records de la celebració i intenta justificar-se, com un pare que s'unfla de raons i de veritat quan diu: "Ho faig per vosaltres". I de sobte, una nit de tempesta, o un any de tempesta, de molta pluja, de pluja intensa, tots els que es van quedar enrere, els que es van quedar en les cunetes, els que no tenen nom, els anònims van vindre per a trucar a les portes de les cases que ja no estaven.

METÀFORA

Un judici. Un judici a Ulisses com el gran dictador i enredaire de la història. A Jacobo, a un home contemporani, a la seua absència com a pare, com a marit. I a tots en general com a fills del nostre temps. I a tots els oblidats que al final som i serem tots els de baix. Els soterranis com a idea d'allò que ens sosté com a caiguts, com a despullats, com a deixats tirats en les cunetes. Fills de les guerres d'uns altres. Morts i plorats pels que esperen que tornen i que esperen debades, ja que mai es torna del tot, ni a parts.

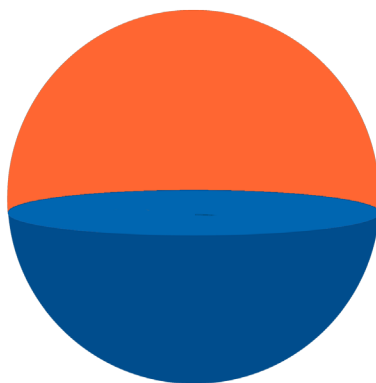
Uns testimonis. Polifem, els remers, les Penèlopes... Totes aquelles persones anònimes que van quedar i quedaran oblidades en les cunetes de la història com a mers instruments dels dirigents.

Un jurat. El públic com a societat. Cada espectadora i espectador com a individus.

Les goteres. La gotera. Com a idea central de la proposta. La gotera com a idea d'alguna cosa que no és possible tapar, controlar i que acaba permeant i apareixent inevitablement. L'aigua que es filtra i sempre cau, creant una filera d'aigua esmunyedissa, que colpeja sobre el sòl, llepa les parets, ressona i pertorba. Una gotera que pot fer malbé qualsevol pla, qualsevol somni, qualsevol instal·lació elèctrica, qualsevol espai i convertir-lo en un lloc humit, en un lloc inhabitable, en un lloc insofrible.

Les inundacions. Un canvi climàtic. Un paisatge que es va inundant a poc a poc fins a ofegar-ho tot, fins a fer que tot desaparega baix les aigües, engruixats pels records que s'obliden, engruixats per les guerres patides, plens de desitjos d'una realitat occidental i burgesa, plens de desmemòria i que vaguen per l'aigua sense riba a la qual arribar i podrir-se entre la sorra menjada pels crancs, cossos aliments de taurons i orques assassines... trist final per a un Ulisses i per a una riba bressol de la civilització.

Temps escènic. Durarà fins que Ulisses acabe ofegat en la gran bassa que és el Mediterrani. L'aigua anirà inundant, a poc a poc, paraula a paraula, redempció a redempció, l'habitació en la qual viu. Tot el Mediterrani serà inundat per l'aigua que no cessa. Per les goteres que no cessen.

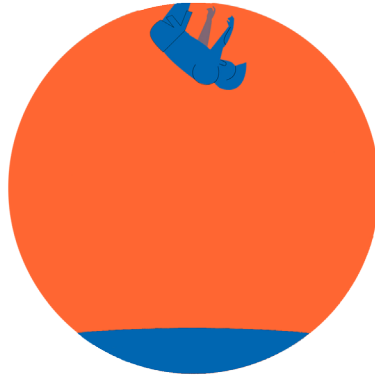

REALITATS I PREGUNTES

Jacobo Pallarés

Aquesta realitat de costes desolades pel maó i el pòrtland, de països en guerra, de fams, de violències, de tensions, d'amenaces de la dreta i de la ultradreta, aquestes invasions de països i de provocar deterioracions insondables en els habitants de qualsevol ciutat és la realitat que expose en claroscurs, esperpèntica i ruïnosa. Sembla mentida que vivint en el millor dels mons siguem capaços d'imaginar realitats tan sinistres... però és una necessitat imperiosa per a expurgar les pors i els monstres que ha provocat la història occidental de lluites, conquestes, aniquilaments que expressa d'una manera tan profètica Homer en la *Ilíada* i *l'Odissea* i que veiem diàriament en la televisió.

Com sempre, una cerca de redempció, que siguen perdonats els meus pecats com a burgés, com a home, blanc, occidental... Que és el que cerca sense saber-ho Ulisses cridant o invocant a tots aquests éssers que apareixen per a acompanyar-lo en aquesta nit dels crebants, records i retrets. Un Ulisses que demana redimir-se, que desitja redimir-se i que li perdonen els pecats de milers d'anys. Un desig que està per sobre de la realitat, del voraç comportament de l'home, de l'exclusiu home de totes les èpoques que viola, que altera, que perverteix, que aniquila, que extorqueix... Quina redempció li queda a un personatge d'aquesta mena? Quina redempció li queda a un autor que té un fill anomenat Ulisses i que el temps li passa per damunt i que busca rentar-se la mala consciència judeocristiana parlant de guerres d'uns altres? L'autor es dilueix i desapareix entre les llargues grenyes d'un Ulisses de vegades gegant, de vegades minúscul a escala H0 1/87.

RELATS

RELAT PERSONAL. L'absència del pare, pare horitzontal, lluny de la criança del seu fill i de la seua família.

RELAT CONTE ORAL DE L'ODISSEA A PARTIR DE LA PARTIDA D'ULISSES. Aquest relat és el que enllaça els relats, el que ens ajuda a saltar de l'un a l'altre, el que argamassa la dramaturgia. A través de l'Odissea entendrem al personatge d'Ulisses com el gran dictador, com el gran heroi/malvat del Mediterrani, sobre el qual es construeix la nostra herència de guerres, d'homenies, de morts, de catàstrofes... portant-nos al tercer relat que és el més macro: la guerra.

RELAT DE LES GUERRES. Les marxes a aquestes guerres. Les odisses de tots els homes anònims que van seduïts pels cants de sirena darrere dels grans dictadors, els grans engalipadors, que deixen sempre enrere a la resta. Aquest relat va dels que es queden ací: soldats, nens, dones, avis... anònims. Totes aquelles persones que es queden en les cunetes de les històries.

DRAMATÚRGIA

Posada en escena. *L'Odissea (dels nostres dies)* torna a aproximar a part del públic com en *L'Aniversari*. 20 persones formaran part de l'obra amb la seua presència en l'escenari, com el jurat del judici a Ulisses/Jacobo, com a persones anònimes que quedaran oblidades per sempre. Però no solament participaran amb la seua presència. Tindran el control del Mentimeter que ens anirà donant respostes a qüestions de tota índole.

També es recupera el maquetisme i la manipulació d'objectes a diferents escales, dissenyats com de costum per Diego Sánchez, dels Reis del Mambo. La creació en escena és el punt de partida de la dramaturgia, no solament a les mans dels dos intèrprets, sinó també de dos performers: el mateix Jacobo i la tècnica. Entre els quatre, aniran generant l'espai escènic, lumínic i sonor, en companyia del públic. La música és a càrrec, com en els últims espectacles, de Vicky Trillo i Juan Andrés González.

Llenguatge audiovisual. Aquesta nova creació de Jacobo Pallarés continua amb el camí iniciat i treballat en les tres peces anteriors de la seua trilogia: *Family(es)*, *L'Aniversari* i *El rastre d'aquella nit*, un llenguatge audiovisual com a canal amb el qual contar un relat, conformant una dramaturgia visual peculiar, densa i poètica. A través de la incursió en escena del llenguatge audiovisual amb projeccions i càmera de vídeo en directe. En aquest cas, Beatriz Herráiz és l'encarregada de la videocreació de la peça i Aurora Diago de la videoprogramació.

FITXA ARTÍSTICA

Creació i direcció: Jacobo Pallarés

Dramatúrgia: Juan Andrés González i Jacobo Pallarés

Interpretació: Lucía Poveda, Juan Andrés González / Jaume Ibáñez

Ajudantia de direcció: Jaume Ibáñez

Disseny i construcció de l'espai escènic: Los Reyes del Mambo

Videocreació: Beatriz Herraiz

Videoprogramació: Aurora Diago

Espai sonor: Vicky Trillo

Cançons: Juan Andrés González i Vicky Trillo

Disseny d'il·luminació: Mireia Parreño

Tècnica en escena i performance: Jacobo Pallarés, Mireia Parreño / Inés Muñoz

Comunicació: Esther Pedrós i Alba Hernández

Vestuari: Nuria Albelda

Producció executiva: Esther Pedrós i Marta Rubio

Equip de producció: Nuria Albelda, Gloria Pitarch i Andrea de la Fuente

Coproducció: Centre Cultural La Rambleta

Assessorament lingüístic: Esther Pedrós i Jaume Ibáñez

Disseny gràfic: Casmiclab

Col·labora: Ulises Pallarés

ÚLTIMS ESPECTACLES DE JACOBO PALLARÉS

EL RASTRE D'AQUELLA NIT

Estrenat a València en 11 juny de 2021, compta amb més de 39 representacions i ha girat pel territori espanyol en ciutats com Barcelona, Santander, Mallorca, Valladolid i en gira internacional per tot el país de Xile, en sales com a Teatre UC de Santiago, Teatre UPLA de Valparaíso o Bio Bio de Concepción.

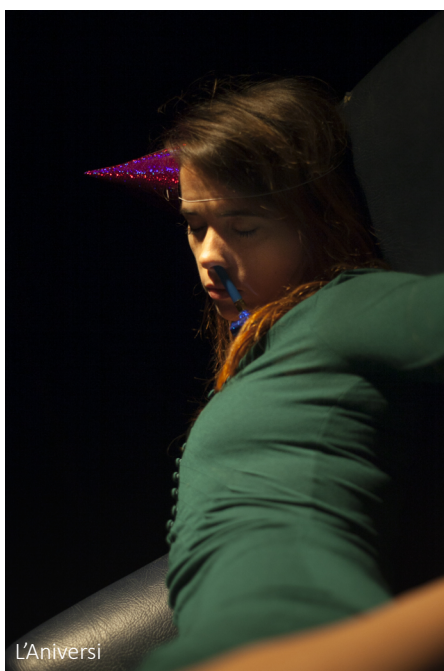
Aquest espectacle tanca la trilogia que va començar amb *Family(és)* i *L'Aniversari*, una trilogia que tria la casa com a lloc espacial al qual referir-se i que desenvolupa, i un llenguatge audiovisual com a canal amb el qual contar un relat, conformant una dramàtúrgia visual peculiar, densa i poètica.

El Rastre d'aquella nit dota de paraules als objectes, als paisatges, a les mars, als espais i als temps que habitem, permetent-nos escoltar les seues històries, si és que les tenen, i endinsar-nos en els seus pensaments. Indagant per tots aquests racons es poden trobar pistes sobre on anem, d'on vam ser, del nostre desig de perdurar, del nostre desig de ser déus, ser més-forts-més-poderosos-més-humans que qualsevol, de ser més durs que les muntanyes, de fer-nos malbé i perdre definitivament el rastre.

[Teaser i vídeo complet](#)

El rastre d'aquella nit

L'Aniversari

L'Aniversari

L'Aniversari

L'ANIVERSARI

Estrenat a València en espai inestable el 24 d'octubre de 2019, compta amb més de 25 representacions i ha girat pel territori espanyol en ciutats com Barcelona, Santander, Mallorca, Vigo...

L'obra se serveix de la festa d'aniversari com a metàfora per a parlar d'una societat engegada per l'egocentrisme, un desig frustrat de classe mitjana i la por a aquell que ve de fora a trontollar la nostra falsa sensació de seguretat i estabilitat. La posada en escena com un aniversari etern apel·la a una societat anestesiada que es mira el melic mentre tot al seu voltant s'esfonsa: show must go on.

L'Aniversari és una proposta no convencional que juga amb la proximitat i complicitat de l'espectador, que se situa en l'espai escènic al costat dels actors i dins de l'espai de ficció. Els actors interpreten l'obra al voltant del públic que es troba al costat d'ells en escena i participa de la festa, amb un aforament reduït que depèn de la capacitat de la sala.

[Teaser i vídeo complet](#)

25 ANYS DE TEATRO DE LO INESTABLE

Teatro de lo Inestable és un projecte amb 25 anys de trajectòria des del seu origen universitari (Tres Teatre), i que ha produït i estrenat més de 41 espectacles teatrals. Com a creadors escènics, busquem crear peces que ens permeten créixer com a actors, directors i escriptors dins d'una tendència inconformista, crítica, poètica, de formes i continguts contemporanis, tenint en compte el temps en el qual vivim i les inquietuds de les quals participem en la creació. Amb aquests espectacles desitgem remoure alguna cosa dins de l'espectador, com pensar una mica més enllà de l'evident, estimar ferament, riure sense compassió o aguditzar la nostra mirada crítica.

2023 <i>L'Odissea (de les nostres vides)</i>	2007 <i>Estar (proyecto fabricantedelluvia)</i>
2022 <i>Aus migratòries</i>	2006 <i>De elecciones, azares y escorpiones</i>
2021 <i>El rastro d'aquella nit</i>	2006 <i>La noria 3. Antihéroes</i>
2020 <i>L'orquestra del silenci</i>	2006 <i>La noria 2. Itinerarios y miradas</i>
2019 <i>L'Aniversari</i>	2005 <i>La noria 1. Trabajos difíciles</i>
2018 <i>Family(es)</i>	2005 <i>Notas de fractura</i>
2017 <i>El acto más hermoso del mundo</i>	2004 <i>Siempre que necesites mi espacio te lo voy a dejar</i>
2016 <i>Diaris d'adolescència</i>	2003 <i>Fantasías sexuales con superman</i>
2015 <i>Acosos y derribos</i>	2003 <i>Ausencia</i>
2014 <i>La exiliada, la negra, la puta, el caracol y la mística (periferias)</i>	2003 <i>Obsesiones 9.0 prometo vomitar</i>
2013 <i>El acontecimiento, espacios de resistencia</i>	2002 <i>Los avatares y desdichas de un hombre y su cabeza [Jeremías]</i>
2012 <i>Adni o echar chepa de tanto mirarse al ombligo</i>	2002 <i>Cam a bis</i>
2011 <i>Persona-I</i>	2001 <i>Vorágine</i>
2010 <i>Es difícil callarse cuando uno ama tanto su voz</i>	2001 <i>Des veladas (en nueve asaltos)</i>
2009 <i>Sobre héroes y antihéroes</i>	2000 <i>Enredos</i>
2008 <i>La perrera</i>	2000 <i>Cabrones, putas y maricones</i>
2008 <i>Cuando el silencio cae en los relojes de arena</i>	1999 <i>Tres poemas de amor y una canción inesperada</i>
2008 <i>Revolution#9</i>	1997 <i>Perdedores y perdidos</i>
2007 <i>Judas y sus desiertos</i>	
2007 <i>¿Cuándo será esto? O cría amigos y te sacarán los ojos</i>	

CONTACTE

TEATRO DE LO INESTABLE

Esther Pedrós

produccion@espacioinestable.com

(+34) 963 919 550 / 699050402